

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 26 / III Legislatura / Tercer període

Dimecres, 12 d'abril de 1989

**Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda**

Sessió Plenària núm. 26

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i dos minuts.

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President anuncia la supressió dels punts tercer i cinquè de l'ordre del dia (p. 1200).

Interpel·lació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre el fet religiós a Catalunya (Punt primer de l'ordre del dia.)

Formulació : I. Sr. Solé i Tura (S) (p. 1200).

Resposta : H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 1202).

Rèplica : I. Sr. Solé i Tura (S) (p. 1203).

Contrarèplica : H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 1204).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les empreses familiars agràries (Punt segon de l'ordre del dia.)

Formulació : I. Sr. Gimeno (IC) (p. 1205).

Resposta : H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 1206).

Rèplica : I. Sr. Gimeno (S) (p. 1208).

Contrarèplica : H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 1209).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'ensenyament universitari a curt i mitjà termini (Punt quart de l'ordre del dia.)

Formulació : I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 1210).

Resposta : H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 1211).

Rèplica : I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 1213).

Contrarèplica : H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 1214).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la formació professional ocupacional del Departament de Treball (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Rañé (S) (p. 1215).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Treball (p. 1216).*

El M. H. Sr. President dóna la benvinguda a l'ex-President de la República de Veneçuela, senyor Herrera Campins (p. 1219).

Rèplica : *I. Sr. Rañé (S) (p. 1219).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Treball (p. 1220).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre formació del professorat (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Cadevall (S) (p. 1220).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 1223).*

Rèplica : *I. Sr. Cadevall (S) (p. 1224).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 1224).*

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i tres minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i catorze minuts.

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President proposa l'alteració de l'ordre del dia pel que fa al punt quinzè, la qual és aprovada per assentiment (p. 1225).

Preguntes

Pregunta al Consell Executiu sobre el suport institucional a la cançó en llengua catalana

Formulació : *I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 1225).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Cultura (p. 1225).*

Repregunta : *I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 1226).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Cultura (p. 1226).*

Pregunta al Consell Executiu sobre la detenció de quatre objectors de consciència

Formulació : *I. Sr. Colom (ERC) (p. 1226).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 1226).*

Pregunta al Consell Executiu sobre l'ús d'hormones per a l'engreix del bestiar

Formulació : *I. Sr. Aleu (S) (p. 1227).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 1227).*

Repregunta : *I. Sr. Aleu (S) (p. 1227).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 1227).*

Pregunta al Consell Executiu sobre el viatge als Estats Units d'Amèrica d'una delegació del Departament de Cultura

Formulació : *I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 1227).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Cultura (p. 1228).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Cultura* (p. 1232).

Pregunta al Consell Executiu sobre unes declaracions sobre el joc illegal fetes pel Delegat Territorial de la Generalitat a Tarragona

Formulació : *I. Sr. Curto (P)* (p. 1232).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 1233).

Rèplica : *I. Sr. Curto (P)* (p. 1233).

Pregunta al Consell Executiu sobre el límit màxim de radiació de l'aigua potable, segons el Reial Decret 1423/82

Formulació : *I. Sr. Gimeno (IC)* (p. 1233).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 1233).

Repregunta : *I. Sr. Gimeno (IC)* (p. 1233).

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 1235).

Pregunta a l'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia sobre l'anàlisi del detector de l'Ebre el maig del 1988 en l'informe-memòria del Servei de Coordinació d'Activitats Radioactives

Formulació : *I. Sr. Gimeno (IC)* (p. 1235).

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia* (p. 1235).

Rèplica : *I. Sr. Gimeno (IC)* (p. 1235).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia* (p. 1235).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la protecció dels espais naturals afectats per les activitats extractives dels recursos miners (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Tomàs (S)* (p. 1235).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 1236).

Rèplica : *I. Sr. Tomàs (S)* (p. 1237).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 1238).

Interven en per a una qüestió d'ordre l'I. Sr. Tomàs (S) (p. 1240) i el M. H. Sr. President (p. 1240).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els recents brots de racisme (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Saura (IC)* (p. 1240).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 1242).

Rèplica : *I. Sr. Saura (IC)* (p. 1243).

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la Conservació de les Carreteres, les Autopistes i les Autovies de la Generalitat de Catalunya (Punt desè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Madueño (S)* (p. 1243).

Esmenes del G. Mixt (núms. 1, d'addició, i 2 i 3, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Latorre (M)* (p. 1245).

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 26

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i dos minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vicepresidents Primer i Segon i dels I. Srs. Secretaris Segon i Quart. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i de Benestar Social.

Ordre del dia

- 1. Interpellació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre el fet religiós a Catalunya.*
- 2. Interpellació al Consell Executiu sobre les empreses familiars agràries.*
- 3. Interpellació al Consell Executiu sobre la política relativa al medi natural.*
- 4. Interpellació al Consell Executiu sobre l'ensenyament universitari a curt i mitjà termini.*
- 5. Interpellació al Consell Executiu sobre la problemàtica dels gitanos i sobre el compliment de la Resolució 79/I.*
- 6. Interpellació al Consell Executiu sobre la formació professional ocupacional del Departament de Treball.*
- 7. Interpellació al Consell Executiu sobre formació del professorat.*
- 8. Interpellació al Consell Executiu sobre la protecció dels espais naturals afectats per les activitats extractives dels recursos miners.*
- 9. Interpellació al Consell Executiu sobre els recents brots de racisme.*
- 10. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Conservació de les Carreteres, les Autopistes i les Autovies de la Generalitat de Catalunya.*
- 11. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els Serveis Socials d'Atenció Primària.*
- 12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Agressió al Medi feta per un Organisme o una Institució dependent d'una Administració No Catalana.*
- 13. Presa en consideració de la Proposició de Llei de Sanitat de Catalunya.*
- 14. Designació dels diputats que hauran de defensar davant la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei Orgànica de Modificació de l'Article 487 del Codi Penal.*
- 15. Elecció de dues ternes de juristes de reconegut prestigi que correspon de proposar al Parlament per a proveir dues places de Magistrat de la Sala del Civil i del Penal al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.*
- 16. Debat i votació de la Proposició no de Llei per la qual es crea una Comissió d'Estudi per a redefinir els Límits de les Zones de Protecció i d'Influència del Parc Nacional d'Aiguestortes i Estany de Sant Maurici.*
- 17. Debat i votació de la Proposició no de Llei per la qual es crea una Comissió d'Investigació sobre la Política de Contractació de l'Administració de la Generalitat.*
- 18. Debat i votació de la Proposta de Resolució per la qual es crea la Comissió de Seguiment del Problema de les Drogodependències.*

Preguntes.

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

D'acord amb l'article 133.5 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per a respondre oralment en el Ple, i també els noms dels qui les han formulades. Aquesta llista ha estat distribuïda a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats, per la qual cosa prega aquesta Presidència que se l'eximeixi de la seva lectura. Se l'eximeix? Moltes gràcies. Al mateix temps, i d'acord també amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les esmentades preguntes se substanciaran avui, a dos quarts de cinc de la tarda.

Modificació de l'ordre del dia

Abans d'entrar en l'ordre del dia, aquesta Presidència proposa, d'acord amb l'article 62.4 del Reglament, l'alteració de l'ordre del dia, amb la supressió, a sol·licitud dels respectius grups, dels punts següents de l'ordre del dia : el punt número 3, que és interpellació al Consell Executiu sobre la política relativa al medi natural, presentada pel Grup parlamentari Mixt, i el punt número 5, interpellació al Consell Executiu sobre la problemàtica dels gitanos

ciutadà privat —perquè si fos així no li faria una interpellació, discreparia amb ell, però no li faria una interpellació—, sinó com a membre del Consell Executiu de la Generalitat en un acte oficial d'aquest Parlament. Per tant, atès el principi de responsabilitat política solidària del Consell Executiu, que estableix l'Estatut de Catalunya, aquest Diputat i el Grup que represento, el Grup parlamentari Socialista, volem saber si l'opinió del senyor Conseller és compartida, com a posició oficial, per tot el Consell Executiu, perquè fins ara hi ha hagut un silenci total. Per tant, exigim un aclariment suficient que no deixi cap dubte: és aquesta la posició oficial del Consell Executiu i del seu President? En cas afirmatiu, prendrem nota de les conseqüències i, en cas negatiu, voldrem saber què pensa fer el Consell Executiu per no quedar implicat en les opinions del senyor Conseller de Benestar Social.

Crec que això és important, perquè les afirmacions del senyor Conseller tenen implicacions polítiques generals molt serioses, que són les següents: primera... La primera és una qüestió que sembla secundària, però que per a mi és fonamental, que és la qüestió de la professionalitat. El senyor Conseller és un representant de l'Estat, un gestor dels assumptes públics: i com s'entén, en un país democràtic, que un representant de l'Estat digui públicament als ciutadans com han de fer la declaració de la renda i, sobretot, que no donin diners a l'Estat, precisament en allò que fa referència a la seva pròpia competència, és a dir, el benestar social? Com entén el senyor Conseller el que és la representació democràtica, i com entén el senyor Conseller el paper d'un governant en un Estat democràtic?

Segon: professionalitat vol dir també quines coses estan en joc en un país com el nostre, que ha tingut una història política tan difícil i tan tràgica, que ha tingut unes relacions d'Església-Estat tan difícils, tan complicades, i, per tant, un governant ha de saber d'on venim i quina història tenim al darrere, i ha de saber de quina manera la divisió clericalisme-anticlericalisme ha marcat la nostra història —i no vull recordar tots els fets, perquè haurien de ser ja coneguts per tothom—, però hauria de saber que la Constitució intenta resoldre aquest problema d'una manera pacífica, evitant els enfrontaments del passat. I tot això exigeix molta prudència, d'una banda i de l'altra, i res no pot ser pitjor que contraposar una esfera a l'altra, sobretot en coses que toquen la vida quotidiana de la gent, com és la declaració de la renda, per exemple, amb el perill de fer rebrotar fantasmes que volem enterrar definitivament. En aquest sentit, jo no crec, sincerament, que tota l'Església, ni tots els creients, es puguin sentir satisfets amb les opinions públiques del senyor Conseller.

Tercer: també demano professionalitat a l'hora de contraposar dos models, el model de finances de l'Estat i el de finances de l'Església. El senyor Conseller sap quin és el sistema de finançament que tenim i no l'hi vull recordar —està recollit en uns acords fets una setmana després d'aprovar la Constitució, el 3 de gener del 79. Aquest model —insisteixo en ell— és conegut, però té un caràcter transitori i l'objectiu final és l'autofinançament de l'Església. Però aquest model també es basa en la completa llibertat de l'Església per disposar dels seus recursos financers. I quan el

complets. Senyor Conseller, el nostre país té al darrere una història molt difícil, ens ha costat molt crear, fer funcionar i prestigiar les actuals institucions democràtiques. El nostre Parlament, aquest Parlament, és la màxima representació de l'autonomia de Catalunya. I, senyor Conseller, aquest Parlament no és una tertúlia d'amics, ni és un foc de camp. Des d'aquestes files del Parlament ja estem acostumats a un cert tipus d'exhibicions polítiques d'aficionats. I, a aquesta instrumentalització primitiva i barroera dels contenciosos mal resoltos, també hi estem acostumats. Però també li haig de dir que totes les coses tenen límits, que totes les paciències en tenen, també, sobretot perquè, quan aquesta instrumentalització es barreja amb un tema tan delicat com el del confessionalisme, en un moment en què aquest tema torna a rebrotar, i en què sembla que tornem enrere en la història, i se'ns recorda que, per justificar l'actual política de subvenció de l'Estat a l'Església, encara hem de pagar les restes de la desamortització de fa un segle i mig, quan aquests temes surten avui al carrer i es converteixen en tema de política quotidiana, hem d'anar amb molta cura, senyor Conseller, amb molta cura. I quan aquí es barregen les dues coses, la condició de català amb la condició confessional, tot això enmig d'un conflicte que ens pot desbordar a tots, i entrem en un terreny que pot fer rebrotar aquests fantasmes del passat, és un terreny, senyor Conseller, que se sap com comença però no com acaba, i això ja és un problema de responsabilitat cívica i de responsabilitat política. Aquest és el sentit, senyor Conseller, de la meua interpellació.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Solé i Tura. Per respondre, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas) : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, senyor diputat interpellant, vostè ha aclarit ara un pèl més el sentit de la seva interpellació. Vostè demanava quin era el capteniment del Govern respecte al fet religiós, i el capteniment del Govern comença pel que diu, evidentment, la Constitució i l'Estatut : la Constitució, en el seu article 16.3, diu que cap confessió tindrà caràcter estatal —aquesta és una afirmació que vostè coneix bé—; l'Estatut d'Autonomia de Catalunya diu que els ciutadans de Catalunya són els titulars de drets i deures fonamentals establerts a la Constitució i que correspon a la Generalitat, com a poder públic i en l'àmbit de la seva competència, promoure les condicions per tal que la llibertat i la igualtat de l'individu i dels grups en què aquest s'integri siguin reals i efectives; remoure els obstacles que impedeixin o dificultin llur plenitud i facilitar la participació de tots els ciutadans en la vida política, econòmica, cultural i social».

Per tant, aquestes normes jurídiques de màxim rang obliguen a tots : l'Administració central, obliguen la Generalitat, obliguen a vostè, m'obliguen a mi : obliguen a tots. Però la Constitució diu una altra cosa, en el mateix article 16.3, diu : «Els poders públics tindran en compte les creences religioses de la societat espanyola i mantindran les conseqüents relacions de cooperació amb l'Església catòlica i altres confessions».

les administracions públiques, el que ha fet l'Església. Bé, aquest és el fet, i això és el que diu el senyor Candel; no ho dic jo, i ho diu molt ben dit, i és exacte.

Jo, en la meua interpellació al Parlament a què vostè ha fet referència, no hi he de fer especials..., bé, no hi he de fer cap rectificació. Primer, vostè s'hauria de llegir l'acta —això és a l'acta, i, per tant, l'hauria de llegir—, perquè jo mai he «recomanat», no la trobarà, aquesta paraula, enlloc. I, realment, quan en les preguntes posteriors se'm van demanar aclariments, que jo vaig agrair, perquè això em permetia de matisar algunes qüestions, jo vaig dir, i així vaig acabar, que era «una simple informació», perquè el que —i aquest era el context— no pot ser és que, d'acord amb una opció legítima, lliure, que té el ciutadà en relació amb la seva renda, el Govern de l'Estat vulgui tornar a tenir fons per recuperar competències que són de la comunitat autònoma. I, aleshores, això és el moll de la qüestió. I vaig dir altres coses del finançament per a serveis socials, que vostè no ha recollit. Per tant, jo no vaig recomanar res, vaig, simplement, informar que això succeïa, i que, realment, no hi havia cap garantia; més aviat, pel que jo havia parlat amb la senyora Ministra, tenia les garanties contràries, que aquesta part de diners no vindrien a Catalunya per a serveis socials. Més aviat tenia..., s'ha de veure, jo vaig dir que seria el primer —consta a l'acta— a rectificar i que ho faria de grat, si això no fos així; però jo tenia aquesta impressió, i això és el que vaig dir, i això és el que consta a l'acta. I vaig dir que, evidentment, dels diners que l'Església catòlica respecte a això, doncs, tenien una major garantia, ajuntaments i Generalitat, que serien gastats d'acord amb els programes que fixem.

Aquesta és la qüestió. Jo, realment, no vaig..., vaig deixar constància de la llibertat que l'Església catòlica tenia de destinar això com volgués; vaig deixar, també, constància que la pràctica era la que era, i, per tant, no vaig recomanar res, no vaig dir que faria cap campanya. Vaig dir, simplement, que informava que això mereixia, en tot cas, una informació, i, en tot cas, si en la presentació inicial hi havia algun punt de dubte, doncs —perquè això va ser un minut i mig davant d'una exposició de més d'una hora, em sembla que va durar més d'una hora—, després, en les repreguntes, això, va quedar clar. Jo no tinc res més a dir; en tot cas, vostè m'hauria de matisar alguna part, ara, quan em repregunti, alguna part del que figura a l'acta, que, aleshores, no sabia si..., en el que estic dient, però em sembla que això no podrà ser.

Jo el que lamento és que, realment, atesa la pertinença al Grup al qual pertany, lamento que, atesa la seva posició —si no ho recordo malament, vostè és senador—, que, aleshores, en aquesta qüestió, que tenim tanta necessitat de tenir..., tenim competències exclusives sobre aquesta matèria, i, aleshores, tenim competències exclusives i, aleshores, en aquesta qüestió, aleshores, no s'aprof

en uns minuts dintre del context d'una compareixença de més d'una hora.

Per tant, aquesta és la qüestió i això és així, i així és així i no és d'una altra manera per moltes voltes que vostè li vulgui donar.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. (*Remor de veus.*) Quan hi hagi silenci passarem al segon punt de l'ordre del dia (*Pausa.*) : interpellació al Consell Executiu sobre les empreses familiars agràries, que formularà el Diputat senyor Víctor Gimeno, del Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya.

Interpellació al Consell Executiu sobre les empreses familiars agràries

El Sr. GIMENO : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el Parlament de Catalunya, l'any 85, aprovava la Llei 9, del 24 de maig, de Modernització de l'Empresa Familiar Agrària.

Aquesta Llei, sorgida a partir de la Llei estatal 49/81, del 24 de desembre, del Estatuto de la Explotación Familiar Agraria y de los Agricultores Jóvenes, volia significar la seva adaptació a l'especificitat del camp català, i en la seva curta vida podríem afirmar que ha tingut una existència conflictiva i, des del meu punt de vista, pràcticament inútil. Conflictiva perquè primer va tenir un recurs d'inconstitucionalitat contra la Disposició Final Tercera, apartat a), i, després, perquè va haver-se de modificar la Llei, mitjançant un decret legislatiu, del 4 d'agost del 86, per tal d'adaptar-la al dret de les comunitats europees; inútil perquè després d'aquestes vicissituds, després d'un procés de sis mesos i mig d'elaboració de la Llei i de tots els decrets que desenvolupen aquesta Llei, ¿quina és la tasca realitzada específicament pel Departament d'Agricultura en aplicació de la Llei?

La Llei 9, establerta en virtut de la competència exclusiva en matèria d'agricultura de la Generalitat, té per finalitat —segons diu la mateixa Llei— donar resposta —i s'entén que és des de la Generalitat— a una bona part dels problemes més importants que tenen plantejades aquestes explotacions familiars agràries i que, del seu desenvolupament de la Llei, se centren fonamentalment en dos aspectes : primer, preservar la integritat de les explotacions familiars agràries a base de concedir beneficis econòmics per a aquelles transmissions íntegres del patrimoni agrícola, i, en segon cas, per modernitzar aquestes explotacions a través de plans de modernització i de desenvolupament integral que aquests plans havien de gaudir, com uns estímuls de cara a la seva adopció i realització que l'article 13 de la Llei especifica com a concessió de préstecs, subvenció als préstecs, concessió d'aval, adjudicació de terres per a la instal·lació de nous pagesos i assessorament i assistència tècnica suficients. Això és el que diu la Llei.

Ara bé, quin és el balanç que podem fer fins ara? De respostes del mateix Conseller d'Agricultura, ens diu que hi ha registrades, en data 17 de novembre del 88,

tent de molts anys a la Comunitat que s'hagués ignorat, sinó pràcticament un text legal que va entrar en la màquina de producció en paral·lel a la nostra Llei. Malgrat això, recordo que d'esmenes importants, d'articles modificats, n'hi ha bàsicament tres, totalment, i dos més parcialment, o sigui que tampoc era una modificació important; però, encara que ho hagués estat, no hauria representat res.

Si s'observa el desplegament ulterior de la Llei, dels cinc decrets, dues ordres i una circular, es constata, a més, una cosa que és lògica d'una política real, que és que, a mesura que avancem en el procés d'integració, el desplegament de la Llei cada cop es fa més complementari i específic, i va dirigit a resoldre problemes propis de les nostres EFA que no es poden contemplar en el cas general. Exemple concret: la circular sobre ajuts específics a l'EFA —remarco—, a l'EFA del porcí durant l'any 88, perquè es trobaven en una situació particular, pròpia del nostre país, per la qual no hi havia possibilitat d'anar a buscar finançament extern.

Segona fase, que comença l'any 86: integració a la Comunitat. En aquesta fase el fet fonamental és que podem gaudir del finançament del Reglament 797, que és un finançament pensat, igual com la Llei nostra, per ajudar les empreses agràries que compleixen unes determinades condicions pràcticament idèntiques a les nostres, amb alguna petita excepcionalitat. En aquest període de temps, els ajuts aconseguits per aquesta via han estat importantíssims: l'any 86 es van aconseguir subvencions per valor de 293,5 milions de pessetes; 725,9 milions de pessetes l'any 87, i van arribar a 848 milions l'any 88; és a dir, en els tres últims anys, 1.867,6 milions de pessetes a fons perdut per a subvenció a l'empresa agrària. I, en crèdit subvencionat, 645 milions l'any 86; 1.098, el 87; 1.266, el 88. En total, en aquests tres anys els recursos aplicats a les explotacions agrícoles catalanes han estat de quasi 5.000 milions de pessetes: 4.878.

Per fer això, s'ha hagut de fer una gran feina. En primer terme, els pagesos. Tenim projectes, no únicament plans de modernització —els plans de modernització només a partir d'enguany és l'única via—, projectes i plans de modernització viables, preparats, però també del Departament d'Agricultura, senyor Diputat, fent una acció de foment, informant, assessorant, facilitant la tramitació, perquè, per aconseguir aquests diners, ha fet falta tramitar, ajudar a fer —perquè són en la seva major part expedients de naturalesa tècnica o econòmica— 4.965 expedients, és a dir, 1.655 expedients per any. I això ha significat que Catalunya, que l'any 86 ja era la comunitat autònoma que s'enduia bastants diners al nivell de l'Estat —una mesura de comparació: l'11% dels recursos totals, i érem la tercera l'any 86, un posicionament prou bo donada la realitat agrària del nostre país—, l'any 87 passem a ser la primera, amb el 21% dels recursos, situació que mantenim l'any 88: continuem essent la primera amb el 20% dels recursos.

Senyor Diputat, de cada cinc pess

estarà amb mi que suposo que tot el que es fa en aquest món és millorable, i la meua preocupació és en el sentit que hi ha coses que es poden millorar. Al marge de xifres, jo crec que el que voldria que quedés clar en aquesta Cambra és la dificultat —tot i que m'ho pugui contrarestar amb dades—, la dificultat de determinats sectors agraris, de determinats pagesos amb poca capacitat de mobilitat de cara a anar a les oficines comarcals, per accedir a aquests recursos.

I tot i que hi ha un funcionament prou eficaç de la Conselleria i dels seus funcionaris a les oficines comarcals, hi ha molta gent, molta gent —i ho dic per experiència i ho dic perquè conec molts pagesos— que no hi tenen accés : una, per desconeixement, ja que no tothom coneix el Decret 42, el Decret 43, el Decret 44, el Reglament 797 o el Reial Decret 808, és a dir, poden sentir números, però el que no saben és com interpretar-los.

Crec que, des del Departament d'Agricultura, el que fa falta és potenciar molt més l'accés a la informació, l'accés a la informació de determinats pagesos que no estan en condicions, per la seva capacitat econòmica pròpia o per la seva, simplement, distància a la capital comarcal on estan les oficines, per accedir a aquests recursos : hi ha molts pobles que estan a vint, trenta o quaranta quilòmetres de la capital comarcal, i que un pagès normal, un pagès familiar, té evidents dificultats per accedir allí, per entendre els papers que se li donen i per, després, muntar tots els expedients o tots els tràmits previs a la presentació de l'expedient de cara a sol·licitar aquests recursos. Entenc que hi podria haver molta més gent que els demanés, aquests recursos, podrien passar dels disset i potser podrien passar dels vint-i-cinc, o potser dels trenta, si hi hagués una tasca d'informació més àmplia per part del Departament d'Agricultura.

I simplement és això el que jo estic plantejant : cal una informació més àmplia i cal intentar que aquests diners de subvencions i de crèdits no vagin tant a aquells que ja tenen els recursos i els mitjans per aconseguir-los, perquè són explotacions més o menys modernes, que consten d'assessors, d'economistes, de tècnics que estan al costat de l'explotació moderna, i que això, moltes vegades, és a costa —no a costa perquè se'ls tregui, sinó perquè no se'ls informa— dels petits productors. I crec també que no és sols això, simplement, l'accés a la informació, sinó que també hi hauria d'haver, per part del Departament, una tasca específica de formació del pagès tradicional, tant en l'aspecte tècnic com en l'aspecte empresarial : hi ha diverses ajudes a la modernització i a la tecnificació de les empreses, però hi ha molts pagesos que no estan en condicions d'assumir-ho, perquè són pagesos vells, són gent de cinquanta o de seixanta anys, i el senyor Conseller sap que hi ha molts pagesos que estan voltant l'edat aquesta dels seixanta anys que tenen poca capacitat per poder assimilar les novetats aquestes.

Crec que també caldria fer una tasca específica d'impuls de les cooperatives, no solament de les de comercialització, sinó també de les de producció —i

riament no poden— sobre aquest debat tan important. Per tant, el mateix senyor Vidal-Quadras m'ha donat la pauta. Jo portava una resposta, òbviament, més o menys preparada, però en lloc de tirar mà de la meua resposta, jo he pres unes notes sobre el que el senyor Vidal-Quadras ha dit, i intentaré seguir el fil de la seva exposició.

En primer lloc, ell em pregunta, un cop fetes les consideracions sobre la massificació i les virtuts o els defectes de la LRU : es pensen congelar la Universitat Autònoma i la Universitat Politècnica? Es pensa dividir la Universitat de Barcelona? En aquest sentit, jo hauria de començar per afirmar, Il·lustre senyor Diputat, que les universitats són autònomes, totes, ara, no solament l'Autònoma. Potser menys autònomes del que voldrien; de vegades, en canvi, voldrien més tutela de la que tenen, quan els problemes són greus, i, evidentment, no es pot obligar cap universitat ni a dividir-se ni a congelar-se. La competència que té la Generalitat sobre el tema universitari a Catalunya —que és bastant reduïda— consisteix, sobretot, en la coordinació de les tres universitats, cosa que es fa, com sap el senyor Vidal-Quadras, a través del Consell Interuniversitari de Catalunya. Bé, després parlarem del que està fent actualment el Consell Interuniversitari de Catalunya, però, evidentment, això planteja una sèrie de problemes. Els mateixos rectors han dit —i ho repeteixen insistentment, m'ho van dir abans d'ahir en una reunió del Consell— que no volen créixer més. Hem arribat a un límit de massificació que, realment, ja és excessiu. No hi ha dubte que tenim uns pressupostos insuficients —dic «tenim», no nosaltres sols, a tot l'Estat— pel que fa al sosteniment de les universitats.

Parlem de les subvencions de manteniment i parlem, després, una mica, de les inversions. No hi ha dubte. El senyor Vidal-Quadras ens ha donat unes xifres; estem al darrere, en la Comunitat Econòmica Europea, quant a despesa per alumne. A Catalunya —ell, més o menys, ho ha dit—, en els moments actuals, l'any 89 tenim, aproximadament —ho arrodoneixo—, 150.000 estudiants universitaris i un pressupost de subvencions a les universitats, global, de 24.000 milions de pessetes. Si les matemàtiques no fallen, això són 160.000 pessetes per alumne; és cert que les universitats tenen uns altres ingressos, i que això representa aproximadament les dues terceres parts —només— del pressupost universitari. Però, evidentment, en una comparació internacional, en sortim molt, molt malparats. De tota manera, la Generalitat ha fet el que pot, i el que pot és molt, senyor Vidal-Quadras. L'any 85, quan van ser traspassades les universitats, van rebre 11.000 milions de pessetes de subvenció per a manteniment —ho arrodoneixo—; aquests 11.000 han passat successivament a 13.000, a 16.500, a 20.000 l'any passat, a 24.000 milions en el pressupost d'enguany. Encara és poc —és poc, i els rectors es queixen, i amb raó, li ho afegeixo—, però jo espero que, en un parell o tres d'anys més d'increments successius com els que s'han fet durant aquests dos o tres darrers anys, podrem arribar a uns nivells molt més acceptables i ells mateixos així ho reconeixen.

<

sí només diaris i dossiers. Això vol dir, això vol dir que la personalitat del príncep, del príncep educat és importantíssima perquè les universitats, nervi intel·lectual d'una societat moderna, estiguin ben tractades.

I en aquesta mateixa Cambra de la política catalana, jo recordo una certa ocasió que el líder de l'oposició d'aquesta Cambra i President del *Shallow Cabinet* va ser acusat —cordialment, suposo— de llegir massa llibres. I és evident que en aquest cas podríem trobar un exemple d'un lleuger esbiaixament del predomini del pensament sobre l'acció, cosa que a mi, personalment, m'inspira una enorme simpatia. Però realment, si ens movem ara cap al líder del partit de la majoria, ens trobem amb un fenomen que jo considero apassionant i que té una relació directa amb el tema que tractem avui: en aquest cas ens trobem que hi ha pensament, hi ha pensament, molt, abundant, fins i tot a vegades de gran volada, però és un pensament —i jo l'he analitzat molt—, en relació amb el tema que avui ens ocupa, és una pensament al servei de l'acció, és un pensament que existeix en funció de l'acció, és el que en podríem dir un pensament actuant.

I això a mi a vegades em fa sospitar que dintre d'aquesta arquitectura espiritual, que evidentment quan una personalitat política és molt forta domina diverses generacions, i així passarà a Catalunya —i jo ho espero, que Déu li doni molta salut—, aleshores jo sospito que en aquesta arquitectura espiritual hi pot haver a vegades poc espai per a un món com el de la universitat, un món com el de la recerca, on la reflexió predomina netament sobre l'acció, on a vegades l'acció fins i tot és un obstacle.

Aleshores, aquest és un motiu que jo, de preocupació meua, que jo voldria deixar aquí, que voldria que vostè li transmetés com una respectuosa inquietud al President de la Generalitat, que rara vegada és aquí, i jo ho comprenc, per les seves altes responsabilitats executives —i jo no li ho retrec—, però, en qualsevol cas, jo li pregaria, senyor Conseller, que li transmetés aquesta inquietud i aquestes reflexions al voltant del pensament i de l'acció.

El President de la Generalitat sempre parla dels signes d'identitat. Doncs jo proposo que un dels signes d'identitat d'aquest país siguin les nostres universitats i la seva qualitat; que en aquesta macroregió europea que nosaltres volem liderar, la gent vingui a les universitats de Catalunya, faci un esforç per venir a les universitats de Catalunya i que no només ens passi que potser si vénen sigui per fer-se socis del Barça.

Jo, senyor Conseller, voldria acabar recordant unes paraules del President de la Generalitat en el banquet oficial al President de la República Federal Alemanya. El President va recordar que els catalans, fa molts anys, havíem governat Atenes vuitanta anys, i ell ho va dir amb nostàlgia, una nostàlgia que jo comparteixo. Atenes va ser el bressol del pensament occidental; nosaltres vam governar durant vuitanta anys aquella ciutat lluminosa i ho vam fer en unes circumstàncies històriques molt especials, però ara podríem tornar a ser —i aquest seria el missatge que jo li voldria transmetre, a través seu, senyor Conseller, si és tan amable—, podríem tornar a ser alm

En aquest sentit, hem de dir que els recursos dels quals disposa el Consell Executiu per a aquest tema són cada vegada més creixents; l'any 87 va disposar de 1.560 milions de pessetes, dels quals 760 milions van ser, van sortir del Pressupost de la Generalitat, i al voltant de 780 milions van venir del Fons Social Europeu. L'any 88, l'any passat, aquesta quantitat es va incrementar amb un nombre molt important i ens trobem que el Pressupost de la Generalitat és de 4.058 milions, segons les xifres que vostè ens va donar i segons les xifres que coneixem que vostè està donant a altres mitjans de comunicació, parla de 4.120 milions, el que passa és que també diu que n'han tornat 42 milions i aleshores per aquí podria sortir possiblement la diferència.

Tanmateix, aquestes xifres, que són les que vostès tenien per gastar, han tingut una situació, diguem-ne, un plantejament, un final bastant dissortat al nostre entendre. L'any 87, segons consta en el seu butlletí d'ocupació, vostès van subvencionar cursos, tenien un pressupost de 1.500 milions, per valor de 432 milions, és a dir que la font és el seu butlletí d'ocupació i concretament la pàgina 182, del butlletí que publica el seu Departament.

De la informació que ens va donar vostè i que va signada, a proposta nostra, el dia 17 d'octubre, vostè ens va dir que havien gastat, havien subvencionat cursos per valor de 2.044 milions, aproximadament el 50% del Pressupost que tenien. Això va ser la resposta a una pregunta nostra i una demanda d'informació, amb la qual li preguntàvem quins eren els cursos previstos per pressupostar durant l'any 1988. Vostè —ho repeteixo— el dia 17 d'octubre ens diu que el que tenen previst gastar són 2.044 milions. Actualment vostès han passat una circular als mitjans de comunicació on diuen que han subvencionat cursos per 3.135 milions. Tot i així, això suposa el 75% del Pressupost que vostès tenien per gastar.

Nosaltres hem volgut trobar un conjunt de raons per les quals vostès no han aconseguit gastar tot el que havíem de gastar en un tema que —repeteixo— ens sembla de vital importància, i les raons que hem trobat són, per una banda, la migrada difusió que vostès fan d'aquesta activitat, quasi ens atrevim a dir que tenen aquest sistema de formació professional ocupacional amb una mitja clandestinitat; dic això perquè quan un veu, dins del *Diari Oficial de la Generalitat*, on surten les possibles subvencions de cursos, surten quasi «amagades» —ho dic entre cometes— amb una ordre que la seva finalitat és finançar o ajudar els contractes de pràctiques i formació, amb un embolic legislatiu i tècnic bastant important, en el qual no m'estendré en aquests moments.

Una altra de les raons és la seva voluntat de configurar una xarxa paral·lela de formació ocupacional, al marge de les oficines de l'INEM; la declarada i evident voluntat de marginar administracions, com són les locals, que sí que tenen una voluntat de fer una pràctica intensa en el tema de la formació ocupacional, com ho ha demostrat quan hi ha hagut recursos d'altres administracions i hi han acudit en massa i ho estan fent; la marginació a la qual s'ha sot

sigui conegut, i penso que el senyor Conseller potser agrairà la interpellació, aquesta ocasió de donar publicitat a uns plans de formació, que fa un any que ja hi treballen —és cert que hi va fer una referència en la compareixença en la Comissió de Cultura, però degut a les urgències de temps, segurament no va poder-hi dedicar més temps.

Voldria fer constar l'interès del Grup Socialista per aquest tema, és a dir, si jo desconec el pla de formació crec que, en aquest cas, no em poden acusar de negligència meua: he parlat amb membres del Consell Escolar de Catalunya, dels sindicats, dels moviments de renovació pedagògica, i no en saben res; és més, el 12 de juliol de l'any passat, el nostre Grup va presentar una Proposició no de Llei sobre mesures per a la millora de l'escola pública, i el punt cinquè era precisament demanar un pla, s'instava el Govern a presentar al Parlament, prèvia consulta als sectors interessats, un pla de formació. L'únic grup que hi va votar en contra va ser Convergència i Unió, perquè va dir que pràcticament tots aquells punts que demanàvem —d'això, ja fa molts mesos— o estaven fets o estaven a punt de complir-se. Concretament, el senyor Descals, textualment, va dir: «Pel que fa al punt cinquè, que és el pla de formació del professorat, nosaltres tenim aquí un document de treball», i ens va ensenyar un llibret amb les tapes verdes, i va acabar, en aquest punt, la seva intervenció dient: «De totes maneres, està, aquest document, per a la consulta de les senyores diputades i els senyors diputats». Bé, resulta que, encara que li he reclamat en públic, en el debat de pressupostos, i en privat, al senyor Descals, doncs, aquest document no m'ha arribat, i la conclusió que he tret és que hi ha alguna dificultat en el Departament d'Ensenyament per ultimar el pla, i entre els professors hi ha la sensació que, fins i tot, potser hi ha la manca d'entesa i coordinació entre alguns serveis del Departament. De totes maneres, tant de bo que pugui acabar la interpellació d'avui, el senyor Laporte, donant-me aquest pla de formació o dient en quina data el presentarà.

Quina és la situació a Catalunya? Jo penso que hauríem de tenir en compte que a Catalunya hi havia una tradició de renovació pedagògica lligada, naturalment, a la formació. Si ens remuntem a la República, podríem recordar les escoles municipals de Barcelona, l'Institut-Escola, la renovació de la Facultat de Lletres de l'Autònoma..., i en l'època del franquisme potser els moviments van quedar una mica subterranis, però la tradició subsistia: alguns moviments de renovació pedagògica, com ara Rosa Sensat i altres, van mantenir aquesta tradició, i en la transició hi va haver un augment: per exemple, recordem les massives escoles d'estiu.

Voldria destacar, en aquests últims anys, el treball dels ICE, de les universitats, en aquest sentit, dels col·legis de llicenciats, dels moviments de renovació pedagògica, que són molt més importants a Catalunya que a la resta d'Espanya —el Secretariat agrupa, em sembla, unes trenta associacions, amb uns quatre mil cinc-cents socis—, i, a més a més, no s'ha de tenir en compte només la qüestió quantitativa, ja que es tracta, potser, dels elements més dinàmics del professorat, oberts a la reforma educativa, i que poden influir, potser, sobre un 50% del professorat.

cació del nou model educatiu, necessiten o ells creuen que necessiten determinades accions de formació independents o complementàries d'aquelles que realment el Departament posa en marxa d'una manera immediata.

Jo no em referiré... —si vol després en la contrarèplica m'hi puc referir, amb molt de gust, en allò que s'ha fet fins ara, allò que ha fet fins ara el Departament, que és molt i molt important. Diré, en canvi, que, entre altres coses, el Departament té a punt de posar en marxa, entre els mesos de setembre i octubre, una sèrie d'activitats que comportaran el reciclatge o la formació de sis-cents professors; és a dir, hi haurà immediatament una convocatòria pública adreçada als professors de centres públics i privats en règim de concert d'ensenyament primari de sis-centes places per a la formació intensiva, els mesos de setembre i octubre vinent, que es dedicaran a les àrees considerades més prioritats pel nostre Pla, que són les d'educació física, les d'educació musical, les d'anglès i les de català. Repeteixo, doncs, que un conjunt de sis-cents professors podran beneficiar-se d'aquest Pla.

Jo estic d'acord amb el senyor Cadevall que per a això es necessita una acció important i un pressupost generós. Ell mateix ja ha dit que l'increment d'enguany, el Pressupost del 89 en relació amb el Pressupost del 88 és al voltant de més del 50% i, per tant, per tal de complir aquest Pla no n'hi haurà prou, certament, amb els 700 milions que hi ha aquest any, sinó que les partides pressupostàries corresponents als exercicis futurs hauran de ser encara més àmplies. Penso, per tant, i estic d'acord amb ell, que això s'ha de fer escalonadament, que ho farem en quatre anys, que això s'ha de fer amb la deguda participació i que, evidentment, cal tenir en compte que això és no solament un dret, sinó una obligació dels professors; que això no ha de comportar cap cost especial per als professors i que, en allò que sigui possible, es farà fora de les hores lectives —repeteixo, en allò que sigui possible—, i estic segur que, d'aquesta manera, en un termini relativament breu haurem donat passes endavant molt importants per tal de posar al dia tot el nostre professorat, per tal de dur a terme aquesta reforma educativa que realment costarà molts diners i que no sabem encara amb quina temporalització es podrà fer.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. El senyor Cadevall vol fer rèplica? (Pausa.) Té la paraula per cinc minuts.

El Sr. CADEVALL : Gràcies, senyor President. Miraré de ser breu. Agraeixo la informació del senyor Conseller; de totes maneres li agrairia que, en la contrarèplica, pogués precisar alguns dels temes que he plantejat.

Per exemple, diu que el té pràcticament acabat; però, com que ja ha dit que és un tema que fa molt temps que s'hi treballa, a mi m'agradaria que pogués concretar una data.

